

Když dva dělají totéž

Pravila jsem k manželovi: „Nátěry oken a dveří je nutné za čas obnovit!“

Manžel předstíral, že je hluchý.

A tak jsem koupila lak a natřela v koupelně okénko od světlíku. Okénko pak vypadalo, jak když ho někdo posmrká. Inu – učený nespádl z nebe. Přelakovala jsem okénko na záchodě. To už bylo lepší. Povzbuzena úspěchem jsem se rozhodla, že přelakuji skříň. I ta se povedla. Vrhla jsem se na dveře v koupelně s rozhodnutím, že nepřestanu, dokud nepřelakuji všechny dveře v bytě. Byl to závazek!

Manžel mou práci pouze kritizoval, sám se nehodlal zapojit. Až jedno ráno.

Zachytil můj znalecký pohled, kterým jsem si měřila dveře od špajzu, a pravil: „Doufám, že nemáš v úmyslu je také lakovat?“

Pravila jsem, že ano, že právě tohle mám v úmyslu.

Prohlásil, že jsem se zbláznila.

A pak mi začal radit: „Kolikrát jsem ti říkal, že škvíru musíš za-tu-po-vat?“ Nebo: „Proč výplně dveří nenecháš přesklít? Když budou nové nátěry, tak tam přece nenecháš ta stará hnusná skla? A proboha, proč to tady nepřekytuješ?“

Když lakuje nebo jakoukoliv jinou takovou práci dělá mužskej, tak k práci potřebuje klid a také časový prostor. Nepředpokládá se, že bude dělat cokoli jiného. Kromě toho vyžaduje pravidelnou stravu, uvařenou pokud možno s fantazií (proč pořád máme guláš?), pravidelného dodavatele kávy a pomocníka, který vše přidržuje a který vždy, když je třeba, přiběhne a podá a přinese, co je požadováno. Mužskej se povýší na mistra všech mistrů, nic mu nejde tak, jak by mělo, a tak nadává dodavateli i pomocníkovi. Také se nepředpokládá, že bude tyto práce dělat v neděli, a na pomoc si bere třetí boží přikázání: *Pomni, abys den sváteční světil!*

Když lakuje nebo jakoukoliv jinou takovou práci dělá ženská, tak by se dalo předpokládat, že by k tomu měla mít alespoň trochu klidu a krapáček časového prostoru. Ale chyba lávky. Ženská dělá všechny možné domácí práce: vaří (pokud možno s fantazií), pere,

žehlí, sem tam plácne prachovkou a chodí se psem na procházku!

Zkrátka a dobře dělá, mezi zasycháním jednotlivých vrstev, všechny ty běžné práce, mezi nimiž sem a tam zhltně nějakou tu chlebovou kůrku (protože na normální jídlo nemá čas ani pomyšlení), a snaží se do časového prostoru vmáchnout jednotlivé nátěry a dává pozor, aby guláš nepodlila ředidlem.

V neděli hřeší vesele o sto péro, a ještě si k tomu prozpěvuje, a každému je jedno, jak si to před posledním soudem zodpoví. Ženská se degraduje na ubohého řemeslníčka, jehož práce není nikdy dost dobrá a je neustále kritizována.

Též není zanedbatelné, že ta ubohá ženská je skoro slepá a bez brýlí nerozezná již ani rendlík od vařečky a štětku od žebříku, tudíž se při pracích bez brýlí neobejde a nos se jí potí a brýle kloužou, a když večer celá upachtěná odcákne posledním energickým gestem štětku od ředidla, tak si pocáká brýle a nevšimne si toho. Druhý den si je nasadí a domnívá se, že z práce oslepla, a je zoufalá, než zjistí, že nepřišla ke zdravotní újmě a pouze stačí ze skel odškrábat zaschlé ředidlo.

Zkrátka – byla jsem z toho všeho utahaná

jak pes. V noci se mi nedařilo usnout, neustále jsem přepočítávala dveře a potila se v obavách, že je nestačím všechny nalakovat ani do smrti. Zvládla jsem to nakonec za tři měsíce.

Mistr všech mistrů všechno překontroloval a prohlásil: „Mno, docela to ujde! Když dva dělají totéž, není to vždy totéž. Nevím, jak by to dopadlo, kdybych ti neradil!“

Srnčí kýta

Zbožňuji zvěřinu. Třeba takovou srnčí kýtu na jalovci! Vlastně si ji ani nemusím představovat, já si ji rovnou připravím.

A kde že seženu srnku?

a) Zařídím se podle písničky: *Holka rozmi-
lá, proč bys nemohla myslivce milovat, mysliv-
ec má flintičku, zastřelí srnčičku.*

b) Srnku si zastřelím sama.

c) Srnku přejezu autem.

d) Srnku v lese překvapím a zaškrtním.

Najednou nevím, kam na tak hloupé nápa-
dy chodím. Jsem stará hospodyně a mladého
myslivce na svá stará kolena neseženu. Snad
jen starého a starý myslivec už netrefí ani vra-
ta od stodoly. A kde mám vzít flintičku? A co
když si vykloubím rameno zpětným nárazem?

A proč bych měla srnku přejíždět autem
nebo ji škrtnit? Co mi chudinka udělala? Na-
víc bych na celou srnu potřebovala mrazák

jak v Kauflandu a nebudu si ho přece kvůli jedné srnčí kýtě kupovat!

A tak si hezky zajdu do obchodu se zvířinou a kilo srnčí kýty si koupím tam.

Maso jsem pak omyla, osušila, osolila a prudce z obou stran v horkém omastku opekla. Na kousku másla jsem osmažila dvě mrkve a dvě cibule drobně nakrájené s deseti zrnky jalovce. Maso na to vložila a zalila půllitrem hovězího vývaru a dusila, dokud nebylo pěkně měkké. Pak jsem maso vyndala a položila si ho na lavičku pod okno. Než jsem začala dělat omáčku, odskočila jsem si do koupelny pustit pračku. Z kuchyně do koupelny bylo slyšet slabé cvaknutí. Lekla jsem se, co mi v kuchyni spadlo. Vrátila jsem se do kuchyně a spatřila našeho psa, jak si s hlavou vyvrácenou na stranu (kilo horké kýty se malému pejskovi špatně vleče) odnáší kýtu na své místo pod kuchyňský stůl.

Zařvala jsem, vyrvala mu zbytek kýty z huby a oprášila ji. Zlobila jsem se a nevěšela si vyčítavého pohledu, kterým mi říkal, že si ke kýtě chtěl jen čuchnout, a když při očuchávání spadla na zem, tak podle psího zákona: *Co je na zemi, patří psovi.*

Pustila jsem se do přípravy omáčky. Omáčku vydusila až na omastek, zaprášila moukou,

zamíchala a zalila sklenkou slivovice. Slivovici zapálila a nechala vyhořet, aby omáčka dostala silnou vůni. Pak jsem to ještě zalila zbytkem hovězího vývaru a povařila. Nakonec jsem ještě vstříkla trochu citronové šťávy a přidala kousek másla. Nakrájené porce masa zalité omáčkou jsem podávala s topinkami.

Při podávání se na mne pes koukal, jak kdybych mu právě před očima umlátila jeho vlastní matku řetězem. Div mi to srdce neutrhlo.

„Tak na, tady máš taky kousek. Ale slib, že už to víckrát neuděláš.“

Radostně poskočil, zamával ocáskem a slib potvrdil olíznutím mé tváře. Večer, když jsem si šla lehnout, mi na důkaz své nehynoucí lásky přinesl do postele svůj nejmilejší míček – ten z tvrdé gumy a s tvrdými gumovými hroty.

Ach, ty nákupy

Dodělávala jsem nedělní oběd a uvažovala, kdy naposledy byly moje ruce nečinné a prázdné a kdy jsem namísto hlavy neměla kalkulačku. Pokud jsem si jen mohla vzpomenout, stále jsem přehodnocovala rodinný rozpočet a v rukou jsem neustále něco třímala, něco v nich tahala – jak ten dromedár.

Pak jsem se natáhla do špajzu pro bazalku a zjistila, že tam není. Však se nic neděje, říkala jsem si, do obchodu je to, co by doskočil.

Popadla jsem peněženku a běžela, až se mi hlava třásla. Jen letmo jsem se ujistila, že v peněžence mám tisíc korun a že je to prima, a že když koupím bazalku, tak mi zbude dost peněz do příštího týdne, a libovala jsem si, že snad tento měsíc hladce vystačím s rozpočtem.

V obchodě jsem koupila bazalku, a jak jsem se tak procházela podle regálů se zbožím, tak

jsem si říkala, že když koupím jen tu bazalku, tak se budu vracet s prázdnýma rukama, a že je škoda své prázdné ruce nevyužít, a to proto, abych pak koncem dalšího týdne nešla z nákupu zase jak ten dromedár: v každé ruce dvě tašky a přes rameno pátou.

Vzpomněla jsem si, že docházejí brambory, a tak jsem koupila pytlík brambor. Pak jsem si vzpomněla, že mouka také dochází, a dokoupila hladkou, hrubou a polohrubou. A těch pár korun navíc, říkala jsem si, už mi také rozpočet nezboří. Mám to kupovat teď nebo potom.

Safra, cibule, praštila jsem se do čela, je tam jedna poslední, a tak tu také ještě musím koupit a také nějakou papriku a rajče. Pak jsem si ještě vzpomněla na sůl, kakao a mléko, na čokoládu a na kafe. V drogerii koupila pastu na zuby, mýdlo, toaletní papír, prášek na prádlo a deodorant na záchod. Psovi pytlík piškotů a konzervu. Vrátila jsem se do drogerie, protože jsem si vzpomněla na prostředek na mytí nádobí a na prostředek na mytí oken. Ještě jsem zaběhla k regálům zdravé výživy a přihodila sáček müsli.

Konečně jsem dorazila ke kase, zaplatila a vrátila se domů s bazalkou i vším ostatním jak ten dromedár: v každé ruce dvě tašky

a přes rameno pátou. Peněženku jsem hodila do kabely, víc si jí nevšímala a šla dovařit nedělní oběd.

V pondělí ráno jsem si cestou do práce chtěla koupit housku. Otevřela jsem peněženku a zjistila, že v ní mám dvacetikorunu. Zhrozila jsem se, že mě museli určitě někde okrást. Vždyť v neděli dopoledne jsem měla tisícovku (viděla jsem ji na vlastní oči) a šla jsem koupit jen tu bazalku. Dřív, než jsem způsobila výtržnost zaječením *chyťte zloděje*, vjela jsem ještě pro jistotu do kapes. A našla tam účet z obchodu, který mi připomněl, že jsem nekupovala jen bazalku, ale dokoupila celé zásoby.

Povzdechla jsem si a cestou do práce uvažovala, je-li lepší, že jsem využila prázdných rukou, nebo zda jsem si radši na ruce měla sednout.

Vždyť bych to musela dokoupit tak jako tak. Není-liž pravda? Rozpočtem domácnosti tím pádem prolezu do příštího měsíce jako vždy s odřenými zády. A tak jsem se aspoň utěšovala, že jsem ušetřila jeden den, kdy nepůjdu domů jako dromedár: v každé ruce dvě tašky a přes rameno pátou. Anebo to také není pravda?